

Arrest

nr. 335 962 van 14 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOUJDAINI *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 5 oktober 2022, diende op 6 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 november en 5 december 2021 werden de vingerafdrukken geregistreerd in Griekenland (Eurodac).

1.3. Op 24 december 2024 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster via aangetekende brief van 24 december 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 06/10/2022
Overdracht CGVS: 07/12/2022*

U werd op 19 september 2024 op het Commissariaat-generaal gehoord van 09.14 uur tot 13.18 uur, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Eva VANDENHOVE, loco Meester Benoît DHONDT, was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en bent geboren in 1989 in Kurtunwaarey, Merca, Lower Shabelle, waar u verbleef tot uw vertrek. U behoort tot de Bimal, suclan van Diir. In Kurtunwaarey zorgde u voor het vee, verkocht u melk en werkte u in de landbouw. Tijdens de Jilaal periode woonde u in Kurtunwaarey maar als de velden bewerkt moesten worden woonde u op het platteland van Kurtunwaarey, dat lag een uurtje wandelen van uw huis in Kurtunwaarey.

U groeide op samen met uw vader, stiefmoeder en stiefbroer. Uw stiefmoeder vermoordde uw moeder op jonge leeftijd. In 2006 - 2007 trouwde u met I., met wie u drie kinderen kreeg. In 2010 scheidde u van hem en werd u door uw stiefbroer, M., uitgehuwelijkt aan een man genaamd Mu. met wie u drie kinderen kreeg. In 2018 overleed uw vader, datzelfde jaar bent u gescheiden van Mu. en trouwde u, begin 2019, wederom met I.

M., uw stiefbroer, kwam hier achter en vroeg waarom u zijn toestemming voor de trouw met I. niet had gevraagd. Hierna hoorde u gedurende een jaar niets van hem waarna hij een klacht indiende bij Al-Shabaab, hij beschuldigde u ervan overspel te hebben gepleegd en dat u geen toestemming had gevraagd noch aan uw vader noch aan hem om te trouwen met I. Al-Shabaab heeft u ondervraagd en gaf M. gelijk, ze zeiden dat ze u gingen stenigen. Al-Shabaab sloot u op en u moest voor hen kleren wassen en koken, na drie dagen kon u ontspannen. Al-Shabaab sloot u wederom op en u moest gedurende twee maanden voor hen werken. U kon echter ontsnappen en liep weg. U kwam iemand op een motor tegen die u een lift gaf naar Bulo Mareer. Vandaar nam u een bus naar Mogadishu en uw oom langs moederszijde, die in Merca woonde, betaalde voor de bus. Hij bracht u in contact met A. die u hielp uit Somalië te vertrekken. Ondertussen is uw oom in Merca overleden en u weet niet waar I. is.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Somalië in augustus 2021. U reisde via Turkije en Griekenland, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek in Griekenland werd afgesloten met een negatieve beslissing. U reisde door naar België, kwam hier aan op 5 oktober 2022 en diende hier op 6 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw kinderen verblijven momenteel bij de zus van I. genaamd Khadija in de buurt van Barawe.

Bij terugkeer vreest u vermoord te worden door M. alsook gestenigd te worden door Al-Shabaab.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een besnijdenis attest voor. Verder legt u documenten van uw centrum neer waarin wordt weergegeven dat u op 13 december 2022 naar een medische consultatie ging bij AZ Alma Campus Eeklo en dat u op verschillende consultaties ging bij de kinesist (d.d. 15/05/2023, 06/06/2023, 06/08/2024). In de attesten van Dr. L.B. (d.d. 18/12/2022, 09/03/2023) staat er dat u last zou hebben van pijn in de wervelkolom, tinnitus en dat er een stuk hout in uw linkerzij zit van een jaar geleden alsook dat u een litteken in uw gezicht heeft. Het attest van Dr. D.V.D. (d.d. 06/06/2023) stelt dat u littekens heeft aan uw ogen, klaarblijkelijk veroorzaakt door zuur in het gelaat te gooien. U legt eveneens een follow-up page neer betreffende een tand die werd getrokken.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op 01 december 2022 aangaf een vrouwelijke interviewer te verkiezen omdat u zich daar comfortabeler bij voelt (zie "bijzondere procedurele noden" DVZ d.d. 01 december 2022). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een vrouwelijke Protection Officer aangesteld voor uw persoonlijk onderhoud d.d. 19 september 2024. Er werd u eveneens gevraagd hoe het ging met uw rug en been waarop u antwoordde dat het nu beter ging (CGVS p. 2). Betreffende de tinnitus in uw oren werd gevraagd of u alles goed kon verstaan waarop u antwoordde "Ik hoor wel goed" (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen CGVS p. 2, hierna genoemd CGVS p. 2). Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p. 2, 3) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden daar deze van essentieel belang zijn voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Het is immers de reële verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en/of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u andere gegevens opgaf tijdens uw asielprocedure in Griekenland en uw procedure in België. U gevraagd of u dezelfde gegevens heeft opgegeven in Griekenland als hier betreffende uw naam, leeftijd, herkomst etc. verklaart u dat het allemaal hetzelfde is (CGVS p. 4). In Griekenland gaf u echter een andere naam en geboortedatum op (zie administratief dossier 1). Dat u andere

persoonsgegevens opgaf tijdens uw asielprocedure in Griekenland doet reeds afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent afkomstig te zijn uit Kurtunwaarey, Lower Shabelle, Somalië.

1. U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent wie wanneer de macht had in Kurtunwaarey:

- U verklaart dat Al-Shabaab aan de macht kwam in Kurtunwaarey in 2008 (CGVS p. 12). U gevraagd of ze dan altijd aan de macht waren tot uw vertrek verklaart u dat de overheid één keer is gekomen maar dat ze meteen terug vertrokken waarna Al-Shabaab wederom aan de macht kwam (CGVS p. 12). Al-Shabaab was voortdurend aanwezig in het dorp, tijdens de gebedstijden moesten mensen hun kraampjes sluiten (CGVS p. 12). U gevraagd of er soms soldaten waren in Kurtunwaarey verklaart u "Nee, niet gezien". U gevraagd of er soldaten van het Somalische leger waren verklaart u van niet (CGVS p. 14). U gevraagd naar die ene keer dat u vertelde dat het leger naar Kurtunwaarey kwam verklaart u dat dit in 2014 was, u was op dat moment op het platteland maar u hoorde dat er gevechten waren, dat de overheid binnen kwam en dat Al-Shabaab terug was getrokken, de overheid bleef niet lang en Al-Shabaab keerde terug en kwam aan de macht (CGVS p. 14).
- Dit staat in sterk contrast met uw verklaringen op het einde van het persoonlijk onderhoud. U verklaart dan namelijk dat er ook troepen waren in Kurtunwaarey in 2017, er waren toen gevechten tussen de overheid en Al-Shabaab, het was 2016 – 2017 (CGVS p. 22). U gevraagd hoe lang die gevechten duurden verklaart u "2016, 2015 waren er gevechten al" (CGVS p. 22). U gevraagd om dit te verduidelijken verklaart u niet te weten hoeveel maanden of weken het was, u woonde op het platteland en u was weggegaan omwille van het probleem, zijnde de gevechten (CGVS p. 23). U ging tijdens die gevechten naar Marin Guway waar u verbleef gedurende 7 maanden (CGVS p. 23). U gevraagd of de gevechten dan 7 maanden duurden verklaart u van niet maar dat u daar langer bleef wonen (CGVS p. 23). U gevraagd of de overheid dan nog is teruggekomen na 2017 verklaart u dat u zich niets kan herinneren na 2017, dat u te veel problemen had met M. en dat u zich dus niets meer kan herinneren (CGVS p. 23). Het is uiterst opmerkelijk dat u zich niets zou herinneren na 2017. U gevraagd hoe het dan komt dat u niets meer weet na 2017 verklaart u dat u veel vergeet, dat er dingen gebeurden maar u die niet kan situeren in tijd, direct erna verklaart u echter dat er in 2020 een legerbasis werd gevestigd in de buurt van Marin Guway (CGVS p. 23). U zag de Burundezzen namelijk passeren met grote voertuigen op de weg van Kurtunwaarey (CGVS p. 23).

2. Uw kennis is ontoereikend betreffende de incidenten in uw beweerde regio van herkomst:

- U gevraagd of er voor uw vertrek, in 2021, los van uw persoonlijke problemen iets gebeurde in Kurtunwaarey zoals een grote aanval of incident verklaart u zich daar niets van te kunnen herinneren (CGVS p. 13). U gevraagd of u ooit hoorde van Somalische troepen die kinderen hebben bevrijd in Kurtunwaarey verklaart u "Nee, niet van gehoord" (CGVS p. 13). Nogmaals gevraagd of er geen kinderen werden bevrijd in 2020 vraagt u waar ze die hebben vrijgelaten (CGVS p. 13). Verduidelijkt dat ze zouden bevrijd moeten zijn uit een kamp van Al-Shabaab verklaart u wel eens te hebben gehoord over jongeren maar dat u het niet kan situeren in tijd (CGVS p. 13). U verklaart vervolgens dat er gevangenen werden vrijgelaten, dat Al-Shabaab ze heeft vrijgelaten omdat er niet genoeg bewijzen waren tegen hen (CGVS p. 13). U gevraagd waarom ze dan werden meegenomen verklaart u het niet te weten, dat u het zich niet kan herinneren (CGVS p. 13). Op 15 augustus 2020 hebben de Somalische elite eenheden 33 kinderen bevrijd uit een kamp van Al-Shabaab in Kurtunwaarey (zie administratief dossier 2).

De kinderen werden bij hun families weggehaald door Al-Shabaab om geïndoctrineerd te worden en ze werden bevrijd nadat het leger de stad had bevrijd van Al-Shabaab (zie administratief dossier 2). Hierbij werden er minstens vier hooggeplaatste militanten van Al-Shabaab gedood, waaronder de financiële coördinator en de operationele commandant van de groep (zie administratief dossier 2). Het is ongeloofwaardig dat u tot uw vertrek in Kurtunwaarey zou hebben gewoond maar niet weet dat de Somalische troepen Kurtunwaarey hebben bevrijd in 2020 en dat ze hierbij 33 kinderen bevrijdden alsook vier hooggeplaatste leden van Al-Shabaab hebben vermoord (zie ook bovenstaande motivering onder punt 1). De zaken die u hierover nog tracht te verklaren nadat u door het CGVS gewezen wordt op bovenstaande gebeurtenis, komen niet overeen met de feiten. Er kan dan ook aangenomen worden dat u zich hier louter bedient van ad hoc verklaringen, wat tevens nefast is voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw recente herkomst. Het is eveneens opmerkelijk dat u niets verklaart over de Somalische troepen die Kurtunwaarey hebben bevrijd in 2020 (zie ook bovenstaande motivering onder punt 1).

- Op 15 februari 2018 hebben de Somalische troepen gesteund door strijdkrachten van de Afrikaanse Unie een inval gedaan op basissen in Kurtunwaarey (zie administratief dossier 3). Ze vernietigden de basissen die door Al-Shabaab gebruikt werden om de Somalische en AMISOM troepen aan te vallen (zie administratief

dossier 3). U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud eveneens niets hierover (CGVS, p. 1-26). Meer nog, uit bovenstaande (zie motivering onder punt 1) blijkt allerm minst dat u hiervan op de hoogte was, integendeel.

- U gevraagd of er soms mannen werden geëxecuteerd omdat ze verdacht werden van samen te werken met het Somalische leger verklaart u dat u zich geen publieke executies kan herinneren (CGVS p. 14). In oktober 2018 heeft Al-Shabaab vijf mannen publiekelijk geëxecuteerd in Kurtunwaarey omdat ze verdacht werden van spionage voor de Somalische, Keniaanse en Ethiopische inlichtingendiensten (zie administratief dossier 4). De vijf mannen werden aan palen vastgebonden en gefusilleerd, honderden inwoners waaronder vrouwen en kinderen werden gedwongen om de executie bij te wonen (zie administratief dossier 4). De namen van de mannen waren: A.O., A.S., M.A., A.A. en A.Y. In juli 2019 werden er eveneens drie mannen gefusilleerd nadat ze beschuldigd werden van samen te werken met de Somalische overheid (zie administratief dossier 5). Indien u toen daadwerkelijk in deze regio verbleef, kan verwacht worden dat u hierover op zijn minst gehoord zou hebben of zich hierover iets zou herinneren.

- U gevraagd of er soms luchtaanvallen waren in Kurtunwaarey verklaart u: “Ja. In Kurtunwaarey?”, na verduidelijking dat men effectief in Kurtunwaarey bedoelde verklaart u het niet te weten en dat u het zich niet kan herinneren, er waren wel luchtaanvallen in Bulo Mareer (CGVS p. 13). Daarover hoorde u echter slechts toen u hier was, in 2023 (CGVS, p. 13). Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat er luchtaanvallen waren maar dat u het niet kan situeren in de tijd (CGVS p. 23). Op 20 augustus 2020 voerden de Amerikaanse strijdkrachten in samenwerking met het Somalische leger een luchtaanval uit in de buurt van Kurtunwaarey (zie administratief dossier 6, 7, 8). De aanval richtte zich op een hooggeplaatst lid van Al-Shabaab, dit werd dan ook internationaal nieuws (zie administratief dossier 6, 7, 8). De terrorist werd uitgeschakeld en was bezig met het maken van explosieven om te plaatsen op een openbare weg in Kurtunwaarey (zie administratief dossier 6, 7, 8). De aanval komt op het moment dat Al-Shabaab de controle over Kurtunwaarey probeert terug te krijgen (zie administratief dossier 6, 7, 8). Op 1 januari 2021 voerden de Amerikaanse strijdkrachten eveneens een luchtval uit op een basis van Al-Shabaab in Kurtunwaarey, de aanval vernietigde toen de radio Andulus FM die toebehoort aan Al-Shabaab (zie Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), Dashboard [filters: Event type: Explosions/Remote violence, Region: Somalia, Lower Shabelle; Kurtunwaarey, Event Date: 01/01/2021], s.d., <https://acleddata.com/dashboard/#/dashboard> [geraadpleegd op 22/10/2024]). Dat u niets kan herinneren over deze aanvallen, maar dan wel weet over deze in Bulo Mareer (hoewel deze pas na uw vertrek plaatsvonden), en deze zelfs niet kan situeren in de tijd, hoewel deze kort voor uw beweerde vertrek uit de regio plaatsvonden, tart alle verbeelding.

3. Uw kennis omtrent de droogtes is eveneens ontoereikend:

- U verklaart landbouwer en veehouder te zijn, u verkocht eveneens melk (CGVS p. 5). U gevraagd naar de laatste droogte voor uw vertrek verklaart u dat dit in 2017 was, de droogte duurde ruim een jaar en de laatste maanden van 2017 begon het terug te regenen (CGVS p. 7, 8). Er was echter eveneens een droogte van oktober 2018 tot april 2019, hier verklaart u echter niets over (zie administratief dossier 10). Daar u landbouwer en veehouder zou zijn geweest en uw familie hiervan afhangt kan er wel verwacht worden dat u ook kennis heeft van de droogte van 2018 – 2019. Dat u niet op de hoogte bent van die meest recente droogte, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw recent verblijf in de regio.

Gelet op bovenstaande is het ongeloofwaardig dat u recentelijk uit Kurtunwaarey afkomstig zou zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit Kurtunwaarey, gelegen in de regio Lower Shabelle. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kurtunwaarey heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie: UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/>

type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in

Somalië grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland waar sommigen nog een andere nationaliteit hebben verworven. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. In geen enkele regio in Somalië is er sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Afhankelijk van de regio van herkomst, kan een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld worden, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen of buiten Somalië is dan ook essentieel. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 19 september 2024 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er getwijfeld werd aan uw voorgehouden feitelijke herkomst uit Somalië (zie notities CGVS p. 22).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Hoewel er geen geloof kan worden gehecht aan uw regio van herkomst en dus de omstandigheden waarin uw problemen zich voordeden niet geloofwaardig zijn, dienen er nog volgende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen te worden vastgesteld:

- Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat u werd meegenomen door Al-Shabaab om voor hen te koken, als reden hiervoor geeft u dat ze telkens een willekeurige vrouw meenemen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, d.d. 01 december 2022). Op het CGVS verklaart u dat Al-Shabaab u heeft opgesloten omdat M. samenwerkte met hen en hen vertelde dat u overspel pleegde gezien hij niet zijn goedkeuring had gegeven voor uw tweede huwelijk met I. (CGVS p. 20), wat een geheel andere reden is. Sterker nog, bij Dienst

Vreemdelingenzaken verklaart u dat u van M. en uw stiefmoeder moest scheiden van uw tweede man en opnieuw moest trouwen met uw eerste man (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.7, d.d. 01 december 2022). Hiermee gaat u regelrecht in tegen uw verklaringen op het CGVS, waar u stelde dat M. een klacht indiende bij Al-Shabaab omdat u trouwde met uw eerste man zonder dat M. zijn goedkeuring hiervoor gaf (CGVS p. 20, 9).

- U verklaart dat u scheidde van uw tweede man, Mu., nadat uw vader overleed en dan terug trouwde met uw eerste man, I. (CGVS p. 16). Uw vader stierf in 2018, u scheidde van Mu. in 2018 en trouwde met I. in 2019 (CGVS p. 19, 20). Later verklaart u dan weer dat M. naar Al-Shabaab ging omdat hij het huwelijk (cfr. met I.) niet had goedgekeurd en uw vader een ziek persoon was (CGVS p. 20). U verklaart dat Al-Shabaab u heeft ondervraagd in 2021 en u vroeg of uw vader en broer niet op de hoogte waren, of ze allebei geen goedkeuring hadden gegeven (CGVS p. 20). Uw verklaringen over de rol van uw vader, en zelfs over of hij al dan niet in leven was bij deze gebeurtenissen, vallen niet overeen te stemmen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent onderuit haalt.

- Gezien er op basis van bovenstaande geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent uw familiale problemen en problemen in het kader van uw huwelijken, geeft u geen zicht op uw werkelijke netwerk in Somalië en kan u aldus ook niet beschouwd worden als alleenstaande vrouw bij terugkeer.

- Hiernaast haalt u discriminatie aan omwille van de clan van uw moeder, uw moeder was Jiido maar u behoorde tot de Bimaal, subclan van Diir (CGVS p. 11, 18). U verklaart dat u niet met de kinderen mocht spelen, dat u geïsoleerd was, dat u werd geslagen door anderen en dat uw moeder werd uitgescholden (CGVS p. 18). Uw moeder stierf toen u heel klein was (CGVS p. 9). U gevraagd naar recentere voorbeelden van discriminatie verklaart u dat uw problemen meer te maken hadden met M. (CGVS p. 18). Er kan bijgevolg vastgesteld worden dat de verklaringen in verband met uw vermeende discriminatie, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.

Het besnijdenis attest die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, is niet van die aard dat het bovenstaande bevindingen vermoogt te wijzigen. U gevraagd waarom u dit document voorlegt verklaart u dat u het gewoon heeft meegenomen omdat het vastgesteld is en dat als er vragen over zijn u bereid was deze te beantwoorden (CGVS p. 15). Het attest stelt dat u type 3 besneden bent en een volledige desinfibulatie heeft gehad. Uw advocaat haalt op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat u een risico zou lopen om herbesneden te worden en dat u dit ook vreest voor uw dochters. U tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of er nog andere redenen zijn behalve degene die u vertelde waardoor u niet kan terugkeren naar Somalië verklaart u "Geen nieuwe problemen", u gevraagd of u alles heeft kunnen vertellen over de redenen voor uw vertrek verklaart u van wel (CGVS p. 24). U haalt aldus voor het CGVS zelf géén concrete vrees aan omwille van uw al ondergane VGV type III en desinfibulatie. Verder merkt het CGVS op dat u 35 jaar bent, eerder gehuwd was en kinderen heeft. Uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt niet dat er een systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, een scheiding of voorafgaand aan een volgend huwelijk in Somalië. Het principe van maagdelijkheid is immers niet meer van toepassing. Er zijn aldus geen concrete indicaties dat u bij een terugkeer naar Somalië zou worden geherinfibuleerd.

Omtrent de vrees die uw advocaat aanhaalt in hoofde van uw dochters dient verder opgemerkt dat daargelaten de vaststelling dat u geen begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van een niet besneden dochter in uw land van herkomst, u geen internationale bescherming kan worden verleend ten gevolge van deze beweerde vrees aangezien uw dochters zich in uw land van herkomst bevinden.

De medische attesten van Dr. L.B. en Dr. D.V.D. zijn eveneens niet van dien aard dat zij bovenstaande vermogen te wijzigen. U gevraagd naar de verwondingen verklaart u dat M. het u heeft aangedaan (CGVS p. 15). Een arts kan echter niet oordelen in welke omstandigheden bepaalde verwondingen werden aangebracht. Betreffende uw been verklaart u dat u soms pijn heeft en jeuk maar dat het wel mee valt (CGVS p. 15). Hierover kan nog opgemerkt worden dat dit op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS wil u hieromtrent wel wijzen op het bestaan van de mogelijkheid tot de machtiging tot verblijf om medische redenen (artikel 9ter). Een aanvraag hiervoor dient door de in België verblijvende vreemdeling rechtstreeks en per aangetekend schrijven bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden ingediend.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 19 september 2024.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 24 van het EU-handvest;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 51/4 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 12, 15 en 17 van de Richtlijn 2013/32/EU (de ‘Asielprocedurerichtlijn’);
- Artikelen 20 en 21/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster benadrukt vooreerst haar kwetsbaar profiel en achtergrond. Verzoekster verwijst haar naar haar etniciteit, herkomst en de door haar opgelopen traumatische verwondingen, waaronder de littekens op haar gezicht en been, het stuk hout in haar dij en het feit dat ze het slachtoffer van VGV type-III werd. Verzoekster haalt verder haar toebehoren tot een minderheidsclan aan en het feit dat ze een ongeschoolde vrouw met negen kinderen is die jarenlang het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld.

Verzoekster betoogt dat het niet relevant is van waar verzoekster recent afkomstig is. Het risico gelinkt aan VGV is overal in Somalië, en daarbuiten voor etnische Somali's, even groot, zoals blijkt uit landeninformatie.

Verder weidt verzoekster uit over het feit dat VGV een vorm van foltering is die een omkering van de bewijslast *cfr.* artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Verzoekster staft haar betoog met landeninformatie en rechtspraak verband houdende met herinfibulatie.

Verder uit verzoekster kritiek op de landeninformatie die door de bestreden beslissing wordt gehanteerd en wel als volgt:

“Als er in de COI Focus van 8 november 2024 wordt gewezen op het feit dat “(o)nderzoeker Johansen en bronnen geconsulteerd door de Zweedse COI-onderzoeksdienst Lifos (2019), stellen dat er geen basis noch beschikbare data is om aan te nemen dat een herinfibulatie systematisch na iedere bevalling gebeurt”, en “Volgens Johansens onderzoek wordt de wonde “commonly said to be left to heal naturally”, en dat Johansen “ (...) onderstreept dat een infibulatie wordt uitgevoerd om de maagdelijkheid te bewaren” dan lijkt dit alsof er een wetenschapper heeft bestudeerd hoe de situatie écht is in Somalië en hieruit heeft kunnen afleiden dat er herinfibulatie niet systematisch na iedere bevalling gebeurt, en dat het eerder vaak voorkomt dat de wonde ‘natuurlijk’ heelt, wat bijna positief klinkt en dat infibulatie slechts één doel dient, maagdelijkheid. Dat is een heel belangrijk deel van de COI Focus want verwerende partij baseert hier haar stelling op in de bestreden beslissing dat herinfibulatie niet systematisch gebeurt en dat dit zou willen zeggen dat de kans eerder groot zou zijn dat het met verzoekster niet zou gebeuren (dat wordt toch geïmpliceerd).

Maar als we even stilstaan bij het feit dat we niet weten wat voor onderzoekster de bron precies is, welk soort onderzoek ze precies gedaan heeft, op welke plek en met hoeveel mensen, dan moet die schijn van degelijkheid en representativiteit die gewekt wordt danig gerelativeerd worden en moet er eerst nagegaan worden welke informatie daar nu precies aan ten grondslag ligt.

R.E.B. Johansen is een medische antropologe en de artikels die ze schrijft maken kwalitatief onderzoek uit, geen kwantitatief onderzoek. Het is onderzoek van sociologische of antropologische inslag. De gesprekken die ten grondslag liggen aan haar stukken worden niet openbaar gemaakt, en in het Deense DIS rapport van 2021 geeft dr. R.E.B. Johansen aan dat ze geen onderzoek heeft gedaan in Somalië en dat haar onderzoek zich beperkt tot werken met Somalische migranten in Noorwegen en veel over het onderwerp lezen "The source underlined that she has not worked on the ground in Somalia, but that she works with Somali migrants in Norway and keeps up with the academic literature on this topic."

Er worden drie bronnen gegeven voor dit stuk (voetnoten 107 en 108). In voetnoot 107 wordt verwezen naar pagina 12 van het Landinforapport²⁹ waar te lezen valt dat Ragnhild Elise B. Johansen gelooft dat er geen basis is om te zeggen dat herinfibulatie systematisch gebeurt na bevalling of scheiding in Somalië. De bron die hiervoor gegeven wordt is een artikel van Johansen zelf dat dateert van 2002 (!)³⁰, meer bepaald voetnoot 14 die stelt "There is no evidence that Somalis practice reinfibulation to a premarital (virginal) vaginal size after delivery or divorce, as is frequently reported in Sudan. Somali women spoke with horror of this practice. There are rumors that certain clans may practice this, and Boddy (1988) cites one source who suggests that some Somalis do this only after their first delivery, whereas Talle (1993) reports reinfibulations after divorce in certain areas. It seems, however, that reinfibulations after delivery are, for the most part, only partial, and thus sexual life may be resumed without any repeated defibulation". Als we naar de methodologie van dit artikel kijken blijkt dat er gesprekken (conversations) hebben plaatsgevonden tussen 1997 en 2000 van 30 Somalische vrouwen in Noorwegen tussen de 18 en 60 jaar oud. Opnieuw valt op hoe ononderbouwd, gedateerd en zelfreferentieel de bron is. Toch lijkt dit de basis te zijn van de spookstelling dat 'er geen bewijs is dat herinfibulatie systematisch gebeurt'.

De andere bron die op pagina 12 van het Landinfo rapport wordt gegeven is een artikel van Johansen van 2017 (ook erg oud dus, en opnieuw van dezelfde auteur). In dit artikel, "Virility, pleasure and female genital mutilation/cutting. A qualitative study of perceptions and experiences of medicalized defibulation among Somali and Sudanese migrants in Norway" van 2017³¹, stelt Johansen "Less is known about post-delivery care procedures in Somali. No clear evidence has shown that reinfibulation is common there, although one study from Kenya has suggested such practices". Plots is er wel bewijs, al is het onduidelijk, en zou er een studie zijn die herinfibulatie suggereert. Dit artikel is overigens eveneens gebaseerd op gesprekken met 14 vrouwen van Somalische origine in Noorwegen, in 2014-2015, en 8 van de Somalische deelnemers (er waren 14 vrouwelijke en 8 mannelijke Somalische deelnemers) waren kandidaat-vluchtelingen die gerekruteerd werden door de migratie-autoriteiten. De rest was al langer in Noorwegen. Op pagina 8 van het artikel wordt gesteld dat Somalische deelnemers (er wordt niet verduidelijkt of het om mannen of vrouwen ging) reinfibulatie geen algemene praktijk vonden in Somalië. Geen van de vrouwen had het overwogen. Één deelnemster gaf wel aan dat het wel degelijke gebeurde. En verder zouden de Somalische deelnemers hebben aangegeven dat het dichten van de wonde deel was van het natuurlijke helen na de bevalling. Johansen geeft expliciet aan de transcripties van haar gesprekken waarop dit artikel gebaseerd is niet te delen.

Er wordt op pagina 12-13 van het Landinfo evenwel ook verwezen naar een interview met Johansen van januari 2021 waarin ze zegt dat er ook anekdotische verslagen zijn van ongehuwde of jonge meisjes uit de diaspora die teruggezonden worden naar Somalië om geherinfibuleerd te worden. Deze uitspraak is bijzonder frappant. Ten eerste hebben we al aangetoond dat alle verslagen die Johansen heeft anekdotisch zijn omdat ze gebaseerd zijn op gesprekken met enkele tientallen Somalische vrouwen. Ten tweede omdat ze zelf aangeeft dat er geen onderzoek beschikbaar is naar de prevalentie van herinfibulatie in Somalië. Ten derde omdat het aantoont dat herinfibulatie in Somalië, de plek waar ze zelf geen onderzoek heeft gevoerd, wel degelijk wordt uitgevoerd, niet beperkt is tot na een bevalling of tot na seksueel misbruik, maar ook als een soort 'cultureel herstel' kan opgelegd worden. Het gebruik van de term anekdotisch hier, en de afwezigheid ervan in alle andere uitspraken die ze doet, is problematisch en misleidend. Dit deel van wat mevrouw Johansen zegt wordt overigens niet aangehaald door de COI Focus van 8 november 2024, wat opnieuw vragen oproept

De andere bron die in voetnoot 107 van de COI Focus wordt gegeven is het artikel 'Negotiating Female Genital Cutting in a Transnational Context' van Johansen e.a.³² van 10 januari 2021 blijkt dan het onderzoek werd uitgevoerd door interviews met 23 vrouwen van Somalische én Soedanese origine in Noorwegen. Als je verder leest dan zie je dat het gaat om 15 Somalische vrouwen die interview hebben afgelegd tussen de herfst van 2017 en de zomer van 2018. De 23 vrouwen zijn van leeftijden tussen de 25 en 59 jaar oud op dat

moment, en leefden tussen de 1 en 28 jaar in Noorwegen. 18 van de 23 vrouwen werden zelf geïnfibuleerd. Opnieuw dient opgemerkt te worden dat dr. Johansen zelf nooit in Somalië onderzoek heeft gevoerd. Op pagina 460 van dit artikel verwijst Johansen naar zichzelf om te schrijven: "Routine reinfibulation has not been reported in the Somali population, where wounds are commonly said to be left to heal naturally (Johansen, 2016, 2017)." Deze artikelen kwamen reeds aan bod en gaan opnieuw over beperkte deelnemers, in Noorwegen, en de parafrasering hier is nog minder genuanceerd dan hetgeen in het artikel van 2017 effectief geschreven werd. Het artikel van 2016 als je doorklikt is eveneens van 201733 en zegt niets over de prevalentie van reinfibulatie.

Voetnoot 107 verwijst tot slot ook nog naar pagina 40 van het LIFOS rapport van 2019. Dit rapport werd door EUAA zelf in overweging genomen en heeft niet tot andere conclusies geleid, het is geen nieuwe informatie maar gedateerde, en pagina 40 bevat enkel conclusies of parafraseringen maar geen bronverwijzingen.

In voetnoot 108 tot slot wordt nogmaals verwezen naar het hierboven al besproken en bekritiseerde artikel van Johansen e.a. van 2021, en naar een videogesprek met Johansen in augustus 2024 door CEDOCA waar geen transcriptie van werd gevoegd (hoewel het DIS rapport van 2021 er wel in geslaagd is een transcriptie of alleszins weerslag te voegen van hun gesprek met Johansen).

Stel dat er zou verwezen geweest zijn naar pagina 35 van het LIFOS rapport dan had men daar gevonden dat er wel degelijk wordt aangehaald dat herinfibulatie een kwestie is die mensen kan treffen die een initiële infibulatie hebben ondergaan en vervolgens gedefibuleerd zijn. De bronnen waarmee Lifos sprak, verschillen van mening over de prevalentie van herinfibulatie in Somalië en het besluitvormingsproces. Volgens één bron maakt herinfibulatie deel uit van het bevallingsproces en wordt het onmiddellijk na de bevalling gedaan door de traditionele vroedvrouw. Een vrouw kan het moeilijk vinden om de vroedvrouw tegen te spreken, evenals de tantes en ooms die bij de bevalling aanwezig kunnen zijn. Volgens de bron zijn er voorbeelden van mensen die vroegen om niet gehecht te worden na de bevalling, maar toch gehecht werden. Eén bron benadrukt dat het na de bevalling het meest gebruikelijk is dat een vrouw slechts gedeeltelijk hersteld wordt en geen volledige infibulatie ondergaat. Op het platteland kunnen vrouwen na de bevalling opnieuw geïnfibuleerd worden, wat gedaan wordt door vroedvrouwen, soms zonder overleg met de vrouw, terwijl ze hun routine van begin tot eind uitvoeren.

Dit Lifos rapport van 2019 is daarenboven opgesteld in het Zweeds en is, anders dan het Deens rapport dat werd opgesteld in het Engels, of het Landinfo rapport dat door het CGVS van een vertaling werd voorzien, niet voorzien van enige vertaling naar een proceduretaal. De relevante bronnen in het Lifos rapport zijn telkens ouder dan 2019, en belangrijker, het gaat om mondelinge bronnen waarbij de vraagstelling en antwoorden niet beschikbaar zijn gemaakt bij het Lifos rapport. De mondelinge bronnen zijn voornamelijk gevestigd in Puntland, Somaliland en Kenia. De bron voor Zuid-Centraal Somalië is beperkt tot de hoofdstad, Mogadishu. Het is dus ook telkens onduidelijk of een bron zich uitspreekt over Somalische vrouwen in het algemeen, Somalische vrouwen in Kenia, Somaliland, Puntland, over stedelijke vrouwen, of dit ook opgaat voor vrouwen op het platteland van Zuid-Centraal Somalië, of het ook opgaat voor vrouwen in Al-Shabaab gebied et cetera. Er kan met andere woorden niet worden nagegaan hoe representatief en correct de informatie is en er wordt geen toegang gegeven tot de informatie die ten grondslag ligt aan de conclusie die getrokken wordt. Noch de verzoeker, noch de beroepsinstantie kunnen nagaan of de desbetreffende informatie correct is weergegeven, of deze accuraat, representatief en actueel is.

Eveneens op de laatste alinea van pagina 19 van de COI Focus van 8 november 2024 wordt er gewezen op een "onderzoek naar viriliteit, bevrediging en genitale verminking in Noorwegen" waarbij Somalische vrouwelijke migranten bevroegd werden. Zij zouden stellen dat een herinfibulatie geen standaardpraktijk is in Somalië en geen van de vrouwen waren onder druk gezet om dit te ondergaan volgens CEDOCA. Dit gaat opnieuw over het artikel van Johansen van 2017 (zie hierboven) waarin Johansen zelf verwijst dat er geen bewijs is dat herinfibulatie standaard is (haar spookstelling) maar dat een onderzoek uit Kenia dit wel suggereert. Opnieuw dient herhaald te worden dat wat hier een bevraging van Somalische vrouwen wordt genoemd is gebaseerd op gesprekken met 14 vrouwen van Somalische origine in Noorwegen, in 2014-2015, waarbij slechts een klein deel van de Somalische deelnemers kandidaatvluchtelingen waren (de rest was al langer tot veel langer in Noorwegen) die gerekruteerd werden door de migratie-autoriteiten. Op pagina 8 van dat artikel wordt gesteld dat Somalische deelnemers (er wordt niet verduidelijkt of het om mannen of vrouwen ging) reinfibulatie geen algemene praktijk vonden in Somalië, dat geen van de vrouwen het had overwogen. Eén deelnemster (op 14 vrouwen) gaf trouwens aan dat het wel degelijke gebeurde. De plaats die CEDOCA dit artikel van Johansen toekent in zo'n belangrijk stuk van de COI Focus over FGM, en de manier waarop dit artikel wordt voorgesteld is misleidend.

Samenvattend kan hier gesteld worden dat als we een grondig onderzoek doen naar een centrale stelling in de bestreden beslissing, de stelling dat er geen bewijs is dat herinfibulatie systematisch gebeurt, we terecht komen op pagina 19 van de COI Focus, laatste alinea, waar een fraai geformuleerde zin de indruk

wekt dat de stelling onderbouwd is, en dat als we de informatie en bronnen die daar worden aangevoerd in de 2 voetnoten, voetnoot 107 en voetnoot 108, we stoten op een spiegelpaleis van bronnen die terug te leiden zijn tot de zelfreferentiële stellingen van een enkele Noorse academica die nooit onderzoek heeft uitgevoerd in Somalië zelf, en zeer brede conclusies met een weinig representatieve en gebrekkige methodologische onderbouwing trekt, en tot een gekend en verwerkt rapport in het Zweeds dat geen toegang geeft tot de eigenlijke informatie die eraan ten grondslag ligt. Dat er weinig bronnen zijn, of dat een bron gebreken kent, hoeft geen probleem te zijn. Maar dat, intentioneel of niet, er constructies worden opgezet van bronnen die lijken te dateren van 2024 maar te herleiden zijn tot gesprekken met vrouwen in Noorwegen die teruggaan tot de jaren '90, of bronnen die de indruk wekken naar meerdere bronnen te verwijzen maar te herleiden zijn tot een zelfde academische bron, of die geen rekenschap afleggen van de beperkingen van het onderzoek van die academica, of die zijn opgesteld in het Zweeds zonder vertaling, of die geen inzage verschaffen in de informatie die eraan ten grondslag ligt, is wel zeer problematisch, zowel op vlak van de rechten van verdediging als op vlak van de effectiviteit van het rechtsmiddel.

Het moet duidelijk zijn dat het onderzoek naar 2 enkele voetnoten in een COI Focus die 256 voetnoten telt dermate intensief is dat het onmogelijk voor de volledige COI Focus op zo'n uitputtende manier kan gedaan worden. Het moet duidelijk zijn dat het tegen de rechten van de verdediging en het recht op een effectief rechtsmiddel als van verzoeker of zijn vertegenwoordiger verwacht zou worden dit te doen voor de volledige COI Focus. Er wordt door verzoeker aangetoond met bovenstaande informatie dat er voor de centrale stelling van verwerende partij, dat er geen bewijs zou zijn dat herinfibulatie systematisch gebeurt, geen deugdelijk bewijs is, en er wordt aangetoond dat het essentieel is dat asielinstanties zich niet beroepen op ketens van bronnen, maar dat er telkens moet verwezen worden naar de basisinformatie die aan de bron ten grondslag ligt, en deze informatie, in de mate van het mogelijke toegankelijk moet gemaakt worden, zowel doormiddel van vertalingen, als door middel van transcripties of weergaves van de antwoorden die mondelinge of elektronisch geraadpleegde bronnen bieden op vragen gesteld door een COI-apparaat. Het DIS rapport van 2021 doet dit bijvoorbeeld en toont aan dat het mogelijk is. Artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en artikelen 10, 12 en 23 van de Procedurerichtlijn (samengelezen) verplichten de asielinstanties daar ook toe.

3.2.7. Verdere kritiek op de COI Focus van 8 november 2024 en het risico op herinfibulatie

Zoals supra aangegeven staat de informatie centraal die EUAA in de Guidance Note van augustus 2023 heeft gesynthetiseerd, en de beoordeling die Uw Raad in de boven aangehaalde arresten maakt op basis van die informatie. Indien de COI Focus van 8 november 2024 van verwerende partij daar geen toevoegingen aan bijdraagt of tot rechtzettingen noopt van bepaalde conclusies, voegt ze weinig tot niets toe

Centraal hebben we dus het rapport van EUAA van augustus 2023, de Country Guidance voor Somalië³⁴ en de referenties die daarin gemaakt worden naar de COI Query van EUAA van 2023:

"Women who have undergone infibulation (type III FGM/C) are subjected to de-infibulation (or defibulation) prior to sexual intercourse. The process is handled by a health professional or even by the husband. Other reasons for which de-infibulation is performed includes preparation for giving birth and medical reasons related to FGM/C, such as complications during menstruation. [COI Query FGM/C 2023, 2.1.1., p. 8]

The process under which an infibulated woman, who has been de-infibulated, is subjected to repeated infibulation is known as re-infibulation. Re-infibulation is a common phenomenon and affects all parts of Somalia. In Somaliland, women often decide to undergo reinfibulation due to societal pressure. Sources reported divergent views on the prevalence of re-infibulation. [COI Query FGM/C 2023, 2.1.2., p. 8; 2.2., p. 13] There are different reasons for which re-infibulation is performed, with childbirth being a common factor. As reported by UNICEF in 2021, for infibulated women who have been subjected to type III FGM/C, the process is repeated for the first two to four babies. Women usually comply with family's or husband's pressure to undergo re-infibulation, as it would be 'very difficult' for them to decide on their own and refuse the procedure. Apart from being coerced by the family, women also decide to undergo re-infibulation to remain sexually desirable to their husbands or to become 'neat and beautiful' again, after giving birth. [COI Query FGM/C 2023, 2.1.2., pp. 8-10] Somali women may be submitted to repeated FGM/C for other reasons than giving birth, including due to an accident, or after having had a premarital relationship. Female victims of rape are forced by their families to undergo re-infibulation to restore the honour of the family. There have also been cases in which women were subjected to repeated FGM/C, because it was considered that the initial infibulation was not performed 'properly'. De-infibulation is sometimes practiced in order to improve women's health condition. [COI Query FGM/C 2023, 2.1.2., pp. 8-12]" (eigen benadrukking, pg 123 van het rapport).

In de COI Query waarnaar verwezen wordt lezen we:

“According to a UNICEF representative quoted in a February 2021 report by the Danish Immigration Service (DIS), when de-infibulation is performed on women who underwent infibulation-type FGM - as a precondition for childbirth, as the circumcised vaginal opening does not allow for the passage of a child - subsequent repairs of the ‘inverted circumcision’, which are required, are made in a re-infibulation procedure.⁴³ According to the same UNICEF expert, this procedure is repeated each time infibulated women – who have undergone ‘Pharaonic’ FGM/C - give birth for the first 2-4 babies.⁴⁴ Another health specialist working for UNFPA – Somalia, and quoted by DIS, states that ‘re-infibulation is very common’ and naturally takes place during delivery.⁴⁵ Similarly, a source quoted by the Swedish Migration Agency stated that re-infibulation constituted a part of the delivery process and was carried out immediately by the traditional midwife after a woman had given birth.⁴⁶ At the same time, undergoing re-infibulation generally becomes less relevant once a woman has been pregnant,⁴⁷ or is already married and no longer a virgin.⁴⁸ An international expert quoted in a Landinfo report on FGM in Somalia is of the opinion that, in the absence of comprehensive studies on the issue, it cannot be concluded that ‘reinfibulation systematically occurs after giving birth or divorce in Somalia’.⁴⁹ In rural settings, after giving birth, women may be re-infibulated by a midwife. This procedure is performed as part of the midwife’s routine to carry out deliveries from start to finish. In other cases, the woman may be left open because the midwife lacks sufficient knowledge on how to restitch the woman.⁵⁰ However, if the midwife either refuses to carry out the re-infibulation or does not perform the procedure, it may be performed by a traditional cutter.⁵¹ A local source quoted by the Swedish Migration Agency indicates that after childbirth women are usually re-stitched to some extent, not fully re-infibulated.⁵² “

De ‘international expert’ die voor de hierboven onderlijnde stelling als bron fungeert is terug te vinden op pagina 12 van het Landinfo rapport, dat reeds hierboven uitvoerig bekritiseerd werd omdat mevrouw Johansen, geen onderzoek verricht heeft in Somalië, haar onderzoek in Noorwegen op gesprekken met enkele tientallen personen van Somalische origine berust, sommige van die stukken terugvallen op stellingen die ze in 2002 gemaakt heeft op basis van nog ouder materiaal, en omdat de informatie die ze geeft over herinfibulaties die naar haar ervaring wél gebeuren in Somalië niet mee in overweging genomen worden.

De bron van UNFPA wordt omschreven als “Maternal and Reproductive Health Specialist”³⁵ is zelf Somalisch (dat blijkt uit zijn verklaringen) en arts. Het gesprek is van 17 januari 2021. Hij geeft in punt 43 effectief aan dat herinfibulatie erg vaak voorkomt in Somalië en gewoonlijk in verband met de bevalling. Er is weinig data beschikbaar omdat het als privé wordt gezien. Het gebeurt door vroedvrouwen. Het gebeurt doorheen gans Somalië (punt 45 en 47).

De bron van UNICEF³⁶ werkt in Somalië en werd gesproken op 24 november 2020. Het is een erg interessante bron die wat reflexievere antwoorden geeft. Hij stelt bijvoorbeeld dat Al Shabaab geen vaste positie heeft over FGM en ze ook geen homogene groep zijn. Ze hebben geen beleid op vlak van FGM. Ze hebben aangetoond dat ze bereid zijn om religieuze of culturele principes te manipuleren voor hun eigen doelstellingen. In de mate dat de onderwerping van vrouwen hun operationele doelen dient, i.e. het vestigen van een staat met alle macht geconcentreerd in de handen van enkele Wahabitische mannen, zullen ze zeker handelingen ondersteunen die vrouwen onderwerpen. De bron merkt ook op dat gezien Al Shabaab vooral in rurale gebieden zit bevolkt door pastorale en nomadische groepen, en dat het waarschijnlijk is dat om die reden alleen al FGM er universeel is (punt 65).

Over de prevalentie van re-infibulatie zegt de UNICEF bron dat er standaard medisch reinfibulatie is na een bevalling (hij of zij legt ook uit waarom), en dat dit de eerste 2-4 bevallingen zo hoort, terwijl velen het nadien ook verder zetten. Ook deze bron maakt de link met maagdelijke status, of een soort cultureel herstel na seksueel geweld (punt 67). In punt 68 legt de bron ook het verband met patriarchale en seksistische denkbeelden over ‘zuiverheid’ (zowel seksueel als hygiënisch) die meespelen in het ‘beslissingsproces’. In punt 69 geeft de bron aan dat herinfibulatie bij de doelgroep die geinfibuleerd de standaard praktijk is (“heavily practiced”).

Het Zweedse Lifos rapport van 2019 en de stellingen van mevrouw Johansen waren dus gekend voor de EUAA en voor de RvV en kunnen niet dienen als nieuwe of meer gedetailleerde informatie over het risico op herinfibulatie. In de mate dat de COI Focus van 8 november 2024 hierop terugvalt, en dat is in erg sterke mate, is de COI Focus gebrekkig. Dit kan en mag geen katalysator zijn voor de RvV om tot andere conclusies te komen met betrekking tot het risico op herinfibulatie.

Het is ook voor de hand liggend dat de expertise van een UNICEF medewerker en een UNFPA medewerker in Somalië zelf zwaarder doorwegen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie.

Er zijn ook andere aanwijzingen dat herinfibulatie een reëel risico is. Ten eerste kan er gewezen worden op de verklaringen in RvV arrest nr 302 889 van 8 maart 2024, waarin de betrokken vrouw getuigd heeft van het feit dat ze verschillende malen geherinfibuleerd werd in Somalië. Ten tweede is er de verklaringen die Johansen geeft op pagina 12 en 13 van het Landinfo rapport over gevallen in Noorwegen waarbij families

hun dochter naar Somalië sturen voor een herinfibulatie. Ten derde is er het befaamde LIFOS rapport dat enkel beschikbaar is in het Zweeds en waar de bronnen niet van te controleren vallen. Als de delen van dit rapport die gaan over herinfibulatie noodgedwongen door een vertaalapp als DeepL worden gejaagd dan vinden we voor bladzijde 35 van dat rapport dat de bronnen waarmee Lifos sprak van mening verschillen over de prevalentie van herinfibulatie in Somalië en het besluitvormingsproces. Er is een bron uit Mogadishu (Nasra Islan) die stelt dat herinfibulatie standaard is en deel uitmaakt van het bevallingsproces en onmiddellijk na de bevalling gedaan wordt. Die bron geeft ook aan dat een vrouw kan het moeilijk vinden om de vroedvrouw tegen te spreken, evenals de familieleden die bij de bevalling aanwezig kunnen zijn. Volgens die bron zijn er voorbeelden van vrouwen die tegen hun wil in herinfibuleerd worden. Een andere bron (Tadamun Social Society) in Garowe, de hoofdstad van Puntland, zegt dat er na de bevalling normaliter geen volledige herinfibulatie gebeurt. We komen evenwel niet te weten of een onvolledige herinfibulatie niet gelijkgesteld kan worden met vervolging omwille van de ernst ervan, of niet. Die bron stelt evenwel ook dat het op het platteland goed mogelijk is dat vrouwen worden geherinfibuleerd na de bevalling, soms tegen hun wil in. Er is ook sprake van een derde bron die aangeeft dat sommige vrouwen voor herinfibulatie zouden kiezen (omwille van hun man en patriarchale en seksistische denkbeelden), maar deze derde bron is dezelfde Nasra Islan als de eerste bron, wat opnieuw een vertekend beeld geeft. Verder wordt er in dit deel ook aangegeven dat het erg moeilijk is voor een vrouw om herinfibulatie te weigeren.

Opnieuw dient er geïnsisteerd te worden dat het onredelijk en onzorgvuldig is om de stelling van een Noorse antropologe die haar onderzoek baseert op gesprekken met telkens een tiental vrouwen van Somalische origine in Noorwegen en die nooit onderzoek heeft gevoerd in Somalië zelf, ook maar enigszins op gelijke hoogte te zetten als deze van al deze gezondheidswerkers die actief zijn in Somalië zelf.

Er dient overigens opgemerkt te worden dat in de LIFOS tekst er wel een onderscheid wordt gemaakt tussen Somalische vrouwen in steden en op het platteland, en tussen Somalische vrouwen in Somaliland, Puntland en de rest van Somalië, en dat deze verschillen nergens grondig worden onderzocht terwijl doorheen Somalië (zie bijvoorbeeld de COI Focus over vrouwenrechten onder Al Shabaab) de rechten, veiligheid en autonomie van vrouwen enorm verschillen. Het is niet aannemelijk dat dit geen impact heeft op vragen rond herinfibulatie en dwang.

De COI Focus Somalië, 'Vrouwelijke genitale verminking', van 8 november 2024, voldoet niet aan de verplichting die Uw Raad heeft opgelegd om het risico op herinfibulatie beter in kaart te brengen. Het is een herhaling van reeds gekende informatie, geen verfijning, en er staat teveel informatie in die niet als relevant of voldoende betrouwbaar kan beschouwd worden. Deze COI Focus kan dan ook niet leiden tot andere conclusies dan de conclusies die reeds zo consequent getrokken werden door Uw Raad.

Desalniettemin blijft een verdere kritiek op en aan de hand van de COI Focus van 8 november 2024 en de andere beschikbare rapporten gepast om tot een beter begrip te komen van de risico's voor vrouwen en hun grondrechten in Somalië in het algemeen, en in Al Shabaab gebied in het bijzonder.

In de samenvatting van de COI Focus die de eigenlijke tekst voorafgaat wordt er gesteld dat vrouwen die geïnfibuleerd zijn moeten worden geopend om 'seks en een bevalling mogelijk te maken' en het soms ook kan 'omwille van medische redenen'. Er wordt gesteld dat herinfibulatie kan gebeuren na een scheiding of een bevalling maar dat er geen data is die stelt dat dit systematisch gebeurt. De keuze zou ook afhangen van de 'context van de vrouw' en kan 'beïnvloed' worden door sociale druk. In geval van een 'buitenrechtelijke relatie en een verkrachting' kan een vrouw ook 'op verzoek' opnieuw worden dichtgenaaid. Dergelijke stellingen versluieren veel en wissen veel geweld ten opzichte van vrouwen in het algemeen en concrete vrouwen uit. Dat 'seks en een bevalling' mogelijk moeten gemaakt worden, zijn bijvoorbeeld twee zaken waar een vrouw mogelijks helemaal niet aan wil onderworpen worden en al helemaal niet in combinatie met de gevolgen van de genitale verminking die ze ondergaan heeft. Het feit dat een vrouw maatschappelijk gezien bij terugkeer in de Somalische context niet zou kunnen weigeren zonder zich heel erg hevig te verzetten is het gevolg van structureel geweld en discriminatie tegen vrouwen, en kan en mag niet gereduceerd worden tot een eigen keuze. Noch mag dergelijk geweld cultureel gerelativeerd worden. Alleszins moet een COI Focus zich hoeden om bepaalde zaken als onvermijdelijk, evident of natuurlijk voor te stellen als deze zaken vormen van geweld kunnen uitmaken en op zich daden van vervolging kunnen uitmaken

De keuze van een vrouw die beïnvloed wordt door sociale druk kan, afhankelijk van de concrete context, evengoed als dwang gelezen worden. Als een vrouw in een maatschappelijke situatie gebracht wordt waarin ze zich niet veilig voelt om te weigeren is de term dwang gepaste

De COI Focus geeft aan dat er geen gegevens beschikbaar zijn over VGV in Al Shabaab gebied. Onderzoek zou er immers 'moeilijk' zijn.³⁷ Er wordt niet verduidelijkt waarom dit onderzoek moeilijk zou zijn, of het ligt aan de algemene veiligheidssituatie bijvoorbeeld, aan toegang door externe personen, aan het intieme taboe-onderwerp, of aan een mengeling. Enerzijds wordt er gezegd dat Alshabaab tegen de praktijk zou zijn,

anderszijds wordt er gesteld dat de prevalentie exact even hoog ligt als elders in Somalië. Er wordt besloten Alshabaab het niet aanmoedigt maar er ook niet tegen vecht.³⁸ In welke zin Alshabaab infibulatie ziet als een teken van maagdelijkheid of zuiverheid en of individuele Alshabaableden dezelfde culturele denkbeelden hebben als andere Somalische burgers, of hoe ze staan tegenover herinfibulatie komen we niet te weten. Wat we wél weten, onder meer uit de COI Focus over vrouwenrechten in Al Shabaab gebied van juli 2024, is dat het ondenkbaar is dat vrouwen bij Al Shabaab bescherming zouden kunnen zoeken indien ze zich willen verzetten tegen FGM, tegen een gedwongen huwelijk of tegen seksueel geweld of gedwongen seksuele relaties. Vrouwen in Al Shabaab gebied zijn vogelvrij in de zin dat ze zich zelf niet op een veilige manier kunnen representeren. Wat we ook weten is wat de expert van UNICEF zegt in zijn gesprek met de Deens Migratiedienst: namelijk dat het waarschijnlijk is dat FGM universeel wordt toegepast in Al Shabaab gebied omdat het ruraal gebied is en omdat Al Shabaab geen bezwaar heeft tegen FGM en er niet voor terug zou schrikken om het als instrument dat vrouwen onderdrukt in te schakelen voor hun eigen doelstellingen (zie boven). Het is vreemd dat de COI Focus niet naar de UNICEF expert verwijst op dit punt.

Onder punt 2.3., Desinfibulatie, wordt er herhaald dat een geïnfibuleerde vrouw “moet geopend worden om seks en een bevalling mogelijk te maken”. De COI Focus geeft niet aan welke keuze een vrouw heeft in dit kader in het kiezen of instemmen met een huwelijkspartner, noch in het hebben van geslachtsgemeenschap met die huwelijkspartner. Geslachtsgemeenschap zonder toestemming maakt verkrachting uit, ongeacht of het gaat om een echtgenoot. De toestemming om geopend te worden om geslachtsgemeenschap mogelijk te maken moet beoordeeld worden in het licht van de reële mogelijkheid om te weigeren geslachtsgemeenschap te hebben met een echtgenoot.

Er wordt geen informatie aangedragen door verwerende partij over verkrachting binnen het huwelijk in Somalië en over de mogelijkheid om geslachtsgemeenschap te weigeren. In België is dit nog maar sinds 1989 verboden, de vraag stelt zich welke bescherming een Somalische vrouw geniet in een dergelijke situatie, gelet op hoe ingrijpend de daad is, hoe serieel de daad is, en wat de impact is van een type III besnijdenis op een dergelijke situatie, en welke rol het speelt dat de kwestieuze vrouw verblijft in Al Shabaab gebied met alle beperkingen van haar grondrechten die er gepaard mee gaan.

Er wordt in de COI Focus van 8 november 2024 verwezen naar de algemene traditie in ZuidCentraal Somalië dat een vrouw door haar echtgenoot op de huwelijksnacht ‘geopend’ wordt door de man zelf als teken van zijn viriliteit. Dit wordt beschreven als pijnlijk voor de vrouw. Dit ‘openen’ door de echtgenoot, gebeurt met de penis³⁹, en kan verschillende maanden beslaan en erna moet er regelmatig geslachtsgemeenschap zijn om de vrouw open te houden. ⁴⁰ Opnieuw komen we niets te weten over de wil van de vrouw in dit alles.

In het artikel van Johansen⁴¹, wordt er aangehaald op pagina 178 dat de desinfibulatie door de man dermate pijnlijk is dat de vrouwen in kwestie moeten overgeven van de pijn, en dat de seksuele handeling heel erg vaak moet herhaald worden, vaak maandenlang eer men tot volle penetratie komt.⁴² In het rapport ‘HEART, A Situational Analysis of FGM/C Stakeholders and Interventions in Somalia’, wordt aangegeven op pagina’s 5 en 7743 en dat mannen in Zuid-Centraal Somalië verwacht worden hun geïnfibuleerde partner te ‘openen’ met hun geslachtsdeel en dat hun eer daar van afhangt. Er wordt op gewezen dat dit inhoudt dat de man in kwestie extreme pijn dient te veroorzaken bij zijn echtgenote, en een open wonde moet maken of penetreren.

Uit een VN-publicatie van 2019 blijkt dat verkrachting binnen het huwelijk in Somalië niet specifiek verboden is en dat vrouwen gehoorzaamheid zijn verschuldigd aan hun echtgenoot en verwachten worden om te voldoen aan de ‘verplichtingen eigen aan het huwelijk’: “Marital rape is not specifically criminalized. Women owe a duty of obedience to their husbands and are expected to fulfill conjugal duties in the marriage.” ⁴

Hoewel gendergerelateerd geweld in Somalië endemisch is volgens de EUAA Guidance van augustus 2023 wordt het feit dat de vrouw moet ‘geopend’ worden om ‘seks’ te hebben niet in dat kader gelezen. Dat is problematisch, want seriële geslachtsgemeenschap die niet geweigerd kan worden maakt op zich vervolging uit.

De stelling in de bestreden beslissing dat secundaire gevolgen of effecten van de infibulatie, en daar dient geslachtsgemeenschap met een echtgenoot die niet geweigerd kan worden en gruwelijk pijnlijk is wel degelijk onder begrepen te worden, niet per se afbreuk doen aan een basisrecht van een individu moet verworpen worden. Internationale bescherming, en de mogelijkheid om te verblijven in een gemeenschap van waarden en rechten waarin een vrouw de nodige gynaecologische hulp kan krijgen, geslachtsgemeenschap kan weigeren, en bescherming kan krijgen tegen daders, is wel degelijk erg effectief.

Het ontbreken van de nodige medische, gynaecologische, seksuologische, en psychologische zorgen voor vrouwen op het platteland van Somalië vloeit overigens voort uit politieke keuzes en een ideologisch beeld waarin de fysieke en psychische integriteit van een vrouw en haar autonomie geen rol van betekenis speelt.

Het betreft geen 'natuurlijke situatie', het is wel degelijk iets dat de vrouw wordt aangedaan en kan op zich een daad van vervolging uitmaken, zeker indien dit beoordeeld wordt met verwijzing naar alle andere schendingen van grondrechten die de vrouw in kwestie ondergaat.

De kwestie van desinfibulatie en herinfibulatie dient bekeken te worden met de rechten van de vrouw in Al Shabaabgebied in het achterhoofd, en met in het achterhoofd het feit dat verzoekster zou gepercipieerd worden als een jonge vrouw die teruggekeerd is uit het Westen.

De UNICEF-bron die aan bod komt in punt 75 van het Deense rapport van 2021⁴⁵ geeft aan dat een meisje dat terugkeert uit een ander land wordt gemonitord om na te gaan of ze reeds besneden is. Er wordt daarbij gekeken of ze moeilijkheden heeft om te gaan, te zitten of te staan, of ze langer dan normaal op toilet doorbrengt, of ze frequent menstruele problemen ervaart, of ze lang wegblijft op school als ze naar toilet moet, of ze weigerachtig is om medische onderzoeken te laten doen etc. Ook Johansen geeft in het Skype interview in 2021 met de Deense Migratiedienst aan dat , dat kennis over of meisjes en vrouwen geïnfibuleerd zijn een sociaal goed zijn, en dit strikt en invasief gemonitord wordt door de gemeenschap door na te gaan hoe ze wandelt, hoe ze plast en hoelang ze plast, etc

De COI Focus geeft aan dat de desinfibulatie van ongehuwde vrouwen als schaamteloos wordt gezien in Zuid-Centraal Somalië.⁴⁶ De COI Focus wijst er op pagina 17 op dat een vrouw 'ter discussie' kan gesteld worden in haar gemeenschap indien ze niet geïnfibuleerd wordt.

Uit een vrije vertaling van pagina 32 van het Lifos rapport blijkt dat desinfibulatie gezien wordt als een verband vertonend met buitenechtelijke seks, onwettige seks. Een vrouw die geïnfibuleerd is komt uit een milieu waarin dit van haar verwacht wordt. Desinfibulatie kan dan gezien worden als een schending van cultuur en traditie. Als de vrouw in een context leeft waar infibulatie verwacht wordt, kan het grote sociale gevolgen hebben als ze gedesinfibuleerd is, volgens dit Lifos rapport

Er kan verwacht worden dat een vrouw die gepercipieerd wordt als iemand die waarden en normen overschrijdt of van losse zeden is, andere risico's loopt in de reguliere Somalische samenleving dan op plaatsen die door Al Shabaab bestuurd worden. In die context dient op de vreselijke situatie van gendersegregatie en wijdverspreid misogyn geweld tegen vrouwen in Al Shabaab regio's gewezen worden (COI Focus van juli 2024 over vrouwenrechten onder Al Shabaab).

Uit pagina 33 van het Lifos rapport blijkt dat de blik van de man bijzonder bepalend is en ook de eer van de familie. De vrouw zelf lijkt over weinig autonomie te beschikken. Het gevolg voor haar kan stigmatisering of zelfs verbanning zijn. Desinfibulatie in het buitenland is zelfs voor de eigen familie een probleem. De vrouw staat er alleen voor en heeft geen aanspreekpunt voor taboe-onderwerpen.

Uit het Deense rapport van 2021 blijkt eveneens dat een verblijf in Europa op zich kan worden gepercipieerd als de transgressie van lokale normen: "Additionally, there is a belief among some Somalis that people returning from the West need to undergo cultural rehabilitation (Dhaqan Celis) because they have lost their Somali culture. (...) The belief among some local Somalis that people returning from the diaspora have lost their Somali culture also makes it harder for the returnees to change the attitude of their families regarding FGM. This is because it is perceived as a cultural practice and returnees are expected to undergo Dhaqan Celis.

Somalische vrouwen kampen met stigma en ongelijkheid op grond van gender en culturele praktijken, hetgeen hen erg kwetsbaar maakt. Toegang tot het gerecht als vrouw wordt enorm bemoeilijkt. Afhankelijkheid van mannelijke familieleden is daarbij erg hinderlijk.⁴⁸ Qua gendergerelateerd geweld is er een cultuur van straffeloosheid, en kampen overlevende met angst en stigma. Verkrachting is wijdverspreid, alomtegenwoordig, en heeft op sommige plekken in Somalië 'epidemische proporties' aangenomen.⁴⁹ Er is geen effectieve bescherming tegen gendergerelateerd geweld.⁵⁰

In de EUAA Country Guidance voor Somalië van 2022 valt te lezen dat Somalische vrouwen die gezien worden als alleenstaand of die sociale normen overschreden hebben zeer negatief gepercipieerd worden en inbreuken op hun fysieke integriteit riskeren.

Voorts dient hier de vraag gesteld te worden wat de implicaties van een dergelijk negatieve visie zijn voor een vrouw die afkomstig is uit Al Shabaab gebied wiens terugkeer ongetwijfeld opgemerkt zou worden? De vraag dringt zich op waarom de benadering die het EHRM heeft gebruikt in het Sufi en Elmi arrest van 2011 niet meer van toepassing zou zijn."

Tot slot wijst verzoekster opnieuw op haar kwetsbaar profiel. Verzoekster zal moeten terugkeren naar een milieu waarin ze het eerdere slachtoffer was van besnijding in de meest extreme vorm, discriminatie en

uitsluiting (omwille van de etnische origine van haar moeder), geweld (waaronder een zuuraanval in het aangezicht) en langdurig intrafamiliaal geweld. Het risico op vervolging – waaronder re-infibulatie – in dit milieu is gezien de hierboven aangehaalde landeninformatie, reëel.

Rekening houdend met de bijzondere procedurele noden die dienen toegekend te worden met een soepelere geloofwaardigheidsbeoordeling tot gevolg, de noodzaak aan een gendersensitieve asielprocedure (overeenkomstig het Verdrag van Istanbul) hetgeen een verlaagde bewijslast met zich meebrengt) én de omkering van bewijslast (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet) wegens eerdere ondergane vervolging, zijn er voor verzoekster wel degelijk voldoende elementen voorhanden die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of op een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

3.1.2. Op 18 februari 2025 legt de commissaris-generaal een nota met opmerkingen neer waarin wordt gesteld dat het verzoekschrift geen gegrond middel bevat.

3.1.3. Op 11 september 2025 legt de commissaris-generaal landeninformatie neer met betrekking tot VGV, namelijk de COI Focus “*Somalië. Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*” van Cedoca van 20 februari 2025 (update).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

3.3.1. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de recente herkomst van verzoekster gelet op haar gebrekkige verklaringen. In de bestreden beslissing wordt vervolgens terecht opgemerkt dat, nu verzoekster haar beweerde regio van herkomst niet aannemelijk maakt en de vaststelling dat zij doelbewust geen correct zicht biedt op haar werkelijke recente herkomst, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is (i). Verder merkt de bestreden beslissing op terrechtelijke wijze op dat verzoekster haar verklaringen omtrent haar familiale netwerk niet aannemelijk zijn (ii). Vervolgens overweegt de bestreden beslissing terecht dat de door haar aangehaalde claudiscriminatie zwaarwichtigheid ontbreekt (iii). Tot slot wordt er geen gegronde vrees tot herbesnijdenis in hoofde van verzoekster vastgesteld (iv).

Door haar gebrekkige medewerking verkeren zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over haar identiteit, haar werkelijke achtergrond, familiale situatie, waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden alsook om welke redenen zij haar werkelijke land of regio van herkomst verliet.

Verzoekster voert echter geen verweer tegen de bestreden beslissing op het punt van haar recente herkomst, haar familiale netwerk en op het vlak van claudiscriminatie. Verzoekster laat deze motieven geheel ongemoeid, waardoor deze bijgevolg onverminderd gehandhaafd blijven.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat hoewel haar recente herkomst in twijfel wordt getrokken, haar eigenlijke herkomst uit Lower Shabbelle niet in twijfel wordt getrokken. De herkomst van verzoekster, gepaard met haar Somalische nationaliteit én etniciteit, volstaat volgens verzoekster om tot de conclusie te komen dat er wel degelijk sprake is van een gegrond risico tot herbesnijdenis. Hierbij uit verzoekster kritiek op de door de bestreden beslissing gehanteerde landeninformatie.

3.3.2. De Raad merkt op dat uit de neergelegde medisch attesten dat verzoekster voorlegt blijkt dat verzoekster vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) type III heeft ondergaan en volledig is gedisinfibuleerd.

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f), van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, met name het

EUAA-rapport “Country Guidance. Somalia” van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport “Somalia Targeted profiles” van september 2021 en het EUAA-rapport “COI Query. Somalia” van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, “Somalia – Female Genital Mutilation”, 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, “The Somali Health and Demographic Survey 2020” en DIS, “COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)” van februari 2021 en waaruit volgt dat VGV neerkomt op vervolging.

In casu kan de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, aldus als een eerdere vervolging worden gekwalificeerd.

Verzoekster voert een vrees voor re-infibulatie aan.

De beoordeling of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, lid 4, van de Richtlijn 2011/95/EU, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt:

“51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

De Raad onderstreept in dit verband dat de bewijskracht die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de door de om bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, Abdulla e.a., pt. 93-99: “(...) De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261 439).

Bij de beoordeling of er zulke goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“reasonable degree of likelihood-test”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260 498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging zich situeert in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en bijgevolg de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde is (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261 439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, tevens rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren; e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

De Raad wijst erop dat uit al het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In deze past het dan ook om de beschikbare landeninformatie aangaande infibulatie en het risico op re-infibulatie naderbij te bekijken.

3.3.3. De Raad herneemt dat uit het EUAA-rapport “Country Guidance. Somalia” van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport “Somalia Targeted profiles” van september 2021 en het EUAA-rapport “COI Query. Somalia” van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, “Somalia – Female Genital Mutilation”, 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, “The Somali Health and Demographic Survey 2020” en DIS, “COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)” van februari 2021 volgt dat VGV neerkomt op vervolging.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend. Bijna alle vrouwen in Somalië hebben een vorm van VGV ondergaan en er zijn geen indicaties dat deze cijfers in dalende lijn zouden gaan. Integendeel werd in begin 2022 een stijging van de cijfers waargenomen. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV hebben ondergaan, waarbij de meest voorkomende vorm de infibulatie is (64,2 %). Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzetten tegen VGV en overwegen om hun dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uiten wel een voorkeur voor de Sunni vorm (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er geen onderscheid in

prevalentie en het ondergane type van VGV is, naargelang de verschillende regio's in Somalië. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Specifiek wat betreft infibulatie en het risico op re-infibulatie, blijkt dat vrouwen voorafgaand aan het huwelijk, een bevalling of om medische redenen een desinfibulatie ondergaan. Dit kan gebeuren door een gezondheidsmedewerker, dan wel door de echtgenoot van de vrouw zelf (waarbij dit laatste voornamelijk voorkomt in Zuid-Somalië). Een bron van de UNFPA (United Nations Population Fund) geeft aan dat re-infibulatie vaak voorkomend (*“very common”*) is in Somalië, waarbij dit gebruikelijk gebeurt na een bevalling. Re-infibulatie komt voor in alle delen van Somalië, waarbij er geen geografische verschillen zijn. De re-infibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijder. Een UNICEF expert geeft aan dat de re-infibulatie herhaaldelijk wordt gedaan, meestal na de bevallingen van twee tot vier kinderen. Re-infibulatie kan ook voorkomen om andere redenen, bijvoorbeeld na seksueel geweld, een buitenhuwelijkse relatie of indien de eerste infibulatie niet naar wens gebeurde. Er is echter geen sprake van een systematische re-infibulatie na bevalling of echtscheiding in Somalië. Wat betreft de inspraak van een vrouw bij de beslissing over de re-infibulatie is er sprake van verschillende standpunten. Er wordt aangegeven dat vrouwen moeilijk kunnen ingaan tegen de aanwezige vroedvrouw of de (vrouwelijke) familieleden. Er zijn ook gevallen van vrouwen die een re-infibulatie ondergingen, niettegenstaande dat zij uitdrukkelijk aangaven dit niet te willen of die hierover voorafgaand niet geconsulteerd werden. Wanneer een vrouw geen re-infibulatie wilt ondergaan, maar wanneer haar echtgenoot of familie dit wel van haar verwacht, is het bijzonder moeilijk voor de vrouw om zich hiertegen te verzetten. Er zijn ook gevallen waarbij de vrouw ‘vrijwillig’ opteert voor een re-infibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om de echtgenoot seksueel tevreden te houden en aldus te vermijden dat de echtgenoot een andere vrouw neemt, of nog omdat de vrouwen het oncomfortabel vinden om na een jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat, in het geval een Somalische vrouw VGV heeft ondergaan, evenwel niet *a priori* kan worden aangenomen dat zij het risico loopt op re-infibulatie. Uit de landeninformatie volgt dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, rekening moet worden gehouden met omstandigheden die een risico inhouden. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren.

Vervolg van personen die onder dit profiel vallen kan plaatsvinden omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel om omwille van religieuze redenen.

Er worden in de EUAA *“Country Guidance Somalia”* van augustus 2023 drie categorieën voor het risicoprofiel van VGV onderscheiden:

1. In het geval van meisjes die geen VGV hebben ondergaan, is een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond in heel Somalië (*“In the case of girls who have not been subjected to FGM/C, well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland.”*).

2. In het geval van vrouwen die niet aan VGV zijn onderworpen, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster aan VGV wordt onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat en de standpunten van haar familie over deze praktijk. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen (*“In the case of women who have not been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, particularly the age of the applicant, her marital status, and the views of her family on the practice. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration.”*).

3. In het geval van vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen, *in casu* het risico op re-infibulatie. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz. (*“In the case of women and girls who have been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the*

applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.”).

Uit de gehanteerde bewoordingen ('zoals' en 'enz.') blijkt dat er in deze categorie van gevallen een ruimere appreciatiemarge is voor de asielinstanties en er dus ook een grotere mate aan risicobepalende omstandigheden aanwezig moet zijn in hoofde van verzoekster alvorens er een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. De lijst met risicobepalende omstandigheden zoals weergegeven in de EUAA “Country Guidance Somalia” van augustus 2023 is echter geen exhaustieve lijst.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat bij het rekening houden van de gezinssituatie, het ook van belang is om rekening te houden met het aantal kinderen dat een verzoekster heeft. Immers hoe meer kinderen een verzoekster heeft, hoe minder aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster opnieuw aan VGV zal worden onderworpen. De “EUAA Guidance” geeft immers aan: *“the process is repeated for the first two to four babies”*. Verder blijkt uit de “EUAA Guidance” dat met leeftijd in wezen *“jong zijn”* wordt bedoeld, zonder dat duidelijk afgebakend is welke leeftijdsgroep dit precies omvat. Uit het geheel van de bijgebrachte landeninformatie blijkt wel dat dit betrekking heeft op een leeftijd die inhoudt dat een verzoekster bij terugkeer naar Somalië geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen. Binnen deze categorie dringt zich een verdere opdeling op tussen verzoeksters die reeds een hersteloperatie ondergingen en verzoeksters die dit (nog) niet ondergingen.

In haar verzoekschrift formuleert verzoekster kritiek op verschillende bronnen die worden aangehaald in de COI Focus van 8 november 2024 over VGV in Somalië. Zo hekelt verzoekster de stelling in voornoemde COI van onderzoekster Johansen en bronnen geconsulteerd door de Zweedse COI-onderzoeksdienst Lifos (2019) dat *“er geen basis noch beschikbare data is om aan te nemen dat een herinfibulatie systematisch na iedere bevalling gebeurt”*. Verzoekster meent dat de bronnen die worden aangevoerd terug te leiden zijn tot de ‘zelfreferentiële’ stellingen van een enkele Noorse academica die nooit onderzoek heeft uitgevoerd in Somalië zelf, en zeer brede conclusies trekt met een weinig representatieve en gebrekkige methodologische onderbouwing, en tot een gekend en verwerkt rapport in het Zweeds dat geen toegang geeft tot de eigenlijke informatie die eraan ten grondslag ligt zodat de schijn van degelijkheid en representativiteit die gewekt wordt danig gerelativeerd moet worden.

De Raad merkt hierbij vooreerst op dat de voorgaande analyse met betrekking tot het risico op re-infibulatie voornamelijk gebaseerd is op de EUAA-rapport “Country Guidance. Somalia” van augustus 2023 met de daarin naar verwezen bronnen. De informatie die wordt aangereikt in de COI Focus van 8 november 2024 werpt geen ander licht op de vaststellingen volgende uit de analyse van de EUAA “Country Guidance”. Kritiek op de COI Focus van 8 november 2024 heeft dan ook maar beperkte waarde.

Toch wil de Raad het door de commissaris-generaal ontwikkelde verweer aanhalen:

“2.3.1 Vooreerst benadrukt verweerder dat de landeninformatie in de COI Focus Somalië – Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update) van 8 november 2024, beschikbaar op: https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_vrouwelijke_genitale_verminking_vgv_20241108.pdf, op een zorgvuldige wijze verzameld is en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de praktijk van VGV in Somalië. De door Cedoca opgestelde COI Focus is gebaseerd op tal van onafhankelijke bronnen. In casu verwijst verweerder naar de Inleiding van de COI Focus op p.7 waar een oplijsting wordt gegeven van de geraadpleegde bronnen en naar de bibliografie. Onder het hoofdstuk Herinfibulatie op p.17 wordt verder zeer duidelijk en transparant het volgende aangegeven: “Cedoca vond in de geraadpleegde bronnen geen onderzoeken noch prevalentiecijfers over herinfibulatie in Somalië. Landinfo (2022) schrijft dat er geen studies bestaan over de herinfibulatiepraktijk in Somalië na een bevalling of een scheiding.” Op geen enkel moment wordt iets anders gepretendeerd. Daarnaast benadrukt verweerder dat op basis van alle beschikbare informatie correct wordt gesteld dat er in Somalië géén systematische praktijk van herbesnijdenis onder dwang plaatsvindt. Ook uw Raad stelt overigens hetzelfde in de door verzoekster aangehaalde rechtspraak op basis van de informatie in de EUAA COI Query Somalia: Forms and prevalence of repeated FGM/C van 21 april 2023, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q12_Somalia_FGM-C.pdf. Daarnaast ontkent het CGVS geenszins dat herinfibulatie kan voorkomen maar dat dit afhankelijk is van de individuele context van de vrouw of het meisje in kwestie. Zoals duidelijk blijkt uit de informatie in de COI Focus kan hier geen abstractie van worden gemaakt. Overigens wordt ook in de EUAA Country Guidance aangegeven dat: “In the case of women and girls who have been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.”. Wat betreft de EUAA COI Query Somalia: Forms and prevalence of repeated FGM/C van 21 april 2023, verduidelijkt verweerder dat ook dit rapport mee in rekening werd genomen bij het opstellen van de COI Focus Somalië – Vrouwelijke genitale verminking (VGV) door Cedoca

zoals duidelijk blijkt uit de bibliografie. Nergens wordt gesteld dat de landeninformatie in deze Query foutief of achterhaald is. Wel wordt in de COI Focus uitgebreider ingegaan op de verschillende aspecten van VGV en het eigenlijke proces van desinfibulatie en herinfibulatie. Waar verzoekster het werk van onderzoekster Johansen bekritiseert, meent dat zij geen onderzoek heeft gevoerd in Somalië, wijst op het beperkt aantal deelnemers aan haar onderzoek en de verouderde studies waarnaar wordt verwezen, repliceert verweerder dat Johansen R.E.B. die verbonden is aan het Norwegian Centre for Violence and Traumatic Stress Studies, al jarenlang onderzoek voert naar VGV in Somalië en de Somalische diaspora. Zij is aldus een autoriteit wat betreft dit onderwerp, zie ook: <https://www.nkvt.no/english/employee/johansen-ragnhild-elise-b/>. Overigens citeert verzoekster Johansen zelf op verschillende momenten in het verzoekschrift. Het is niet ernstig om enerzijds haar expertise in vraag te stellen, om anderzijds naar deze expertise te verwijzen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift de nadruk legt op de stellingen van een UNICEF en UNFPA-medewerker waarnaar wordt verwezen in de EUAA COI Query, benadrukt verweerder dat deze ook worden aangehaald in de COI Focus op p.19. Op dezelfde pagina wordt tevens aangegeven dat “De beschikbare informatie [...] verschillende standpunten [formuleert] over de prevalentie van herinfibulaties in deze context.”, waarmee wordt verwezen naar herinfibulatie na een bevalling. Daarnaast blijkt ook uit de COI Focus dat er geen eenduidigheid is rond de definitie van de herinfibulatie-procedure (zie p.17-19), zodat niet met zekerheid kan worden gesteld dat men steeds spreekt over het opnieuw dichtnaaien van de vulva zoals in de originele infibulatie. Ter zake onderstreept verweerder nog dat de UNFPA-medewerker in het rapport van de Danish Immigration Service: “Somalia: Female Genital Mutilation (FGM) – Country of Origin Information Brief Report” van februari 2021 het volgende aangeeft over vrouwen die na hun bevalling niet zijn geherinfibuleerd: “There is no pressure from society for the women to be re-infibulated because she is already married and no longer a virgin.” en nog: “There is no consequences from society if the women is not re-infibulated as this is an issue between the women and her husband.” (zie p.27). Verweerder herhaalt dat op goede gronden in de bestreden beslissing werd gesteld dat géén systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, scheiding of in het kader van een volgend huwelijk.

2.3.2 Waar verzoekster het CGVS verwijt dat het Lifos rapport van 2019 waarnaar in de COI Focus wordt verwezen is opgesteld in het Zweeds en dat door het CGVS geen vertaling werd voorzien naar een proceduretaal, repliceert verweerder dat het rapport van de Zweedse asiëdienst niet onderworpen is aan de taalwetten in bestuurszaken. Daarenboven zijn zowel de bestreden beslissing als de COI Focus zelf in het Nederlands opgesteld zodat er geen schending is van de taalwetgeving. Er is geen wetsartikel dat de Commissaris-generaal oplegt dat de informatie waarop hij zich baseert in de taal van de procedure dient te worden gesteld of vertaald (RvS 22 februari 2007, nr. 168.176) (RvV, nr. 107 102 van 23 juli 2013). Lifos is overigens een gekende en kwaliteitsvolle onderzoeksdienst, zie ook: <https://www.refworld.org/document-sources/lifos-centre-country-origin-information-and-analysis>. Niets belet verzoekster overigens om zelf een vertaling te (laten) maken van het voormelde rapport, wat overigens ook (gedeeltelijk) werd gedaan (zie verzoekschrift p.32). Waar verzoekster verder opmerkt dat er aan de COI Focus geen transcriptie is gevoegd van het videogesprek met onderzoekster Johansen in augustus 2024 door Cedoca, hoewel artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en artikelen 10, 12 en 23 van de Procedurerichtlijn (samengelezen) de asielinstanties daar toe verplichten, antwoordt verweerder dat het verzoekster vrijstaat om op het CGVS inzage te vragen in de schriftelijke weergave van dit gesprek.”

De Raad treedt het voorgaande verweer bij en komt tot het besluit dat de voormelde COI Focus op onafhankelijk en onpartijdige wijze werd opgemaakt met de incorporatie van een veelheid aan bronnen die leiden tot eenzelfde conclusie als in de EUAA “Country Guidance”, met name dat er in Somalië géén systematische praktijk van herbesnijdenis onder dwang plaatsvindt.

Verder benadrukt de Raad de laatst aangevoerde landeninformatie van 2 februari 2025 in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, evenmin een ander licht werpt op de analyse zoals die hierboven werd gemaakt op basis van het EUAA-rapport “Country Guidance. Somalia” van augustus 2023.

3.3.4. Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type III), een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz.. Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op re-infibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

In casu stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan re-infibulatie zal worden onderworpen.

In zoverre verzoekster betoogt dat een verblijf in Europa zal leiden tot 'culturele rehabilitatie' wegens de perceptie dat ze verwesterd zou zijn, merkt de Raad op dat er geen enkel concreet element voorligt waaruit zou blijken dat verzoekster enige vorm van verwestering zou hebben doorgaan. De passage uit de door verzoekster aangehaalde landeninformatie doet hoe dan ook niet leiden tot de conclusie dat vrouwen, louter omwille van hun verblijf in het Westen, een culturele rehabilitatie zouden ondergaan die kan leiden tot herinfibulatie. Immers wordt benadrukt dat dit fenomeen, hetgeen klaarblijkelijk betrekking zou hebben op jonge Somalische meisjes in Europa (in tegenstelling tot verzoekster), weinig onderzocht is (Danish Immigration Service, COI, "*Somalia: Female Genital Mutilation*" van februari 2021, p. 23-24).

Ter terechtzitting haalt verzoekster nog aan dat ze religieus gehuwd zou zijn met een Belgische man. Verzoekster legt hiervan geen stukken neer. De Raad benadrukt hierbij dat het aan verzoekster is om *in concreto* aan te tonen dat er sprake is van een omstandigheid die een ander licht zou werpen op haar situatie. Gelet verzoekster verklaart een religieus huwelijk te zijn aangegaan, had verzoekster ruim de tijd om hiervan bewijsstukken te verzamelen en neer te leggen, *quod non*. Zelf al werd aangenomen dat verzoekster een huwelijk aanging met een Belgische man, toont ze niet aan dat deze persoon niet van eenzelfde etniciteit en afkomst als verzoekster is, en dit zou leiden tot enige problematiek bij een eventuele terugkeer naar Somalië, temeer ze geen duidelijkheid verschaft over haar netwerk en herkomst.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen eenduidig zicht biedt met betrekking tot haar recente herkomst en haar familiale netwerk.

Bijgevolg geeft verzoekster geen zicht op de omstandigheden waarin zij zal terechtkomen bij een eventuele terugkeer naar Somalië, een essentieel element bij de risicobepaling tot re-infibulatie in hoofde van verzoekster. Bijgevolg kan niet blijken dat er in haar geval sprake is van een gezinssituatie of familiale percepties en tradities waaruit een risico op re-infibulatie na een verblijf of bevalling in Europa zou voortvloeien, minstens blijkt hieruit dat verzoekster zelf meent dat hieruit voor haar geen risico voortvloeit nu ze daar geen zicht op biedt.

Voorts blijkt dat verzoekster in Somalië een volledige desinfibulatie heeft ondergaan, zoals blijkt uit het medisch attest van 15 maart 2023. Verzoekster is een zesendertigjarige vrouw die volgens haar verklaringen is gehuwd (geweest) en zes kinderen heeft (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10). Haar oudste kind werd in 2017 in Somalië geboren (zie DVZ-Verklaring, stuk 5, vraag 17), wat er aldus op wijst dat ook verzoekster niet werd geherinfibuleerd na haar bevalling in Somalië, wat een concrete tegenindicatie is voor haar nu opgeworpen vrees voor herinfibulatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat er in hoofde van verzoekster onvoldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan re-infibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

Waar verzoekster stelt dat het feit dat ze niet wil dat haar jongste dochters die op heden in Somalië verblijven, niet worden besneden en dat dit standpunt indruist tegen hetgeen gangbaar is in geheel Somalië en een bijkomend risico voor haar creëert, dient te worden benadrukt dat, daargelaten de vaststelling dat zij geen begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van niet besneden dochters in haar land van herkomst, en van dit beweerd risico op geen enkel eerder moment gewag heeft gemaakt, uit de objectieve landeninformatie hoogstens blijkt dat dit leidt tot sociale stigmatisering, hetgeen op zich niet zwaarwichtig is om te worden aanzien als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (COI Focus, "*Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*" van Cedoca van 20 februari 2025 (update), p. 32-33).

3.3.5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift *in fine* wijst op haar verhoogde kwetsbaarheid vanwege haar familiale problemen en clandestinatie alsook het feit dat ze besneden is, is de Raad van oordeel dat een verhoogde kwetsbaarheid *an sich* niet leidt tot een nood aan internationale bescherming. Zeker nu dat verzoekster er niet in slaagt haar voorgehouden problematiek aannemelijk te maken en er terecht werd vastgesteld dat de door haar aangekaarte discriminatie niet de vereiste drempel van ernst bereikte, hetgeen door haar niet wordt betwist in haar verzoekschrift (zie *supra*).

Wat haar verwondingen betreft wijst de Raad op de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent:

“De medische attesten van Dr. L.B. en Dr. D.V.D. zijn eveneens niet van dien aard dat zij bovenstaande vermogen te wijzigen. U gevraagd naar de verwondingen verklaart u dat M. het u heeft aangedaan (CGVS p. 15). Een arts kan echter niet oordelen in welke omstandigheden bepaalde verwondingen werden aangebracht. Betreffende uw been verklaart u dat u soms pijn heeft en jeuk maar dat het wel mee valt (CGVS p. 15). Hierover kan nog opgemerkt worden dat dit op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS wil u hieromtrent wel wijzen op het bestaan van de mogelijkheid tot de machtiging tot verblijf om medische redenen (artikel 9ter). Een aanvraag hiervoor dient door de in België verblijvende vreemdeling rechtstreeks en per aangetekend schrijven bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden ingediend.”

De voormelde motivering wordt integraal bijgetreden door de Raad.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vijftienvijf door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP